

Pásztorokkal vagy útban

A Cselekedetek könyvében olvassuk: „a papok közül is nagy sokan követték a hitet”. (ApCsel 6,7) A hivatalos lelkészgyűléseken nem alakult ki köztünk baráti kapcsolat. A lelkésztársaim hallottak veszedelmes hírekről. Szemeikkel csak messziről

méretegettek. A gyülekezetben már otthon éreztük magunkat, a lelkipásztorok között még nem. Elszigeteltségünk jege végül is felengedett. Legalábbis néhány lelkész felé.

Egy kora reggeli órában, négy óra körül hangos beszédre ébredtünk. Éppen egy szülőfalumból való látogatónk aludt a konyhában. Ő beszélt valakivel. De kivel? Kimegyek és látom: az ágya mellett egy fekete ruhás, alacsony köpcös férfi ül. Lelkészfélének sejtettem. Feláll, bemutatkozik:

– Szilágyi Sándor, pankotai lelkipásztor vagyok.

– Jó, jó – gáncsokodom, alig leplezhető örömmel –, de ilyenkor egy ismeretlen családban?! – Az ismeretlen nem jött zavarba, gátlás nélkül felelte:

– Úgy hallottam, hívő emberek vagytok, s akkor, gondolom, jöhetek hozzátok bármikor! – Örömben magamhoz öleltem, és megcsókoltam. Így kezdődött el egy még ma is tartó, mély, testvéri barátság.

Aztán újabb lelkészekkel kerültünk kapcsolatba. Szükségét éreztük a rendszeres havonkénti találkozásnak. Hol az egyik, hol a másik parókián gyűltünk össze egész napos áhítatra, ige- és imaközösségre. Előre kijelölt bibliai könyveket tanulmányoztunk, mindig a házigazda tartotta a bevezetőt. Délutánra maradt a Heidelbergi Káté tanulmányozása és a kérdések kívülről való felmondása. Ha nem ment a lecke felmondása, újból tanulni kellett. Felejthetetlen, amint a parókiák folyosóin már deresedő fejjel lelkipásztorok „magolják” a Káté kérdés-feleleteit. A Biblia tanulmányozásáról Karczagi Sándor jegyzetet készített, s azt mindenkinek elküldte. A lelkipásztor-feleségek is összejöttek havonként, és így gyakorolták ők is a közösséget. Fájjalom, hogy ez a gazdag, legépelt anyag később letartóztatóink martalékává lett. Az esti órákban gyülekezeti alkalmat tartottunk, ahol mindenki lelki ajándékának megfelelően szolgált. E havonkénti együttlétek voltak az egyéni, a családi és a gyülekezeti kérdések átbeszélésének is az alkalmai.

Miért volt szükség ezekre a találkozásokra, amikor negyedikévenként volt egyházmegyei lelkészértekezet? Mert ezek a hivatalos alkalmak távolról sem elégítették ki egy mélyebb közösség kívánalmait, sőt hovatovább a kommunista ideológia egyházasításának alkalmává lettek.